

*O*p zilveren vleugels

SARAH SUNDIN

Op zilveren
vleugels

Vertaling: Roeleke Meijer-Muilwijk

Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

In de serie 'Wings of Glory' verscheen eerder:
Een verre melodie

Ontwerp omslag Bas Mazur
Vertaling Roeleke Meijer-Muilwijk
Lay-out/dtp Gerard de Groot

ISBN 978 90 239 9411 4
NUR 342

Oorspronkelijk verschenen bij Revell, een divisie van Baker Publishing Group,
Grand Rapids, Michigan, USA, onder de titel *A Memory Between Us*.

Oorspronkelijke uitgave © 2010 Sarah Sundin
Nederlandse uitgave © 2012 Uitgeverij Mozaïek, Zoetermeer

Alle rechten voorbehouden

www.uitgeverijmozaiek.nl

Met liefde opgedragen aan mijn oudoom Roderick M. Stewart, die tijdens de aanval op Pearl Harbor diende in het eskader B-17's, een eskader van de 94^e Bombardementseenheid aanvoerde en met een Flying Fortress onder de Golden Gate Bridge door vloog.

*Tweede evacuatiehospitaal, Diddington,
Huntingdonshire, Engeland
3 maart 1943*

Luitenant Penelope Ruth Doherty zette het raam open en dronk de frisse lucht in om haar maag tot rust te brengen. ‘Zo, heren. Een beetje frisse lucht zal jullie goeddoen.’

Luitenant Lumley, in het bed bij het raam, snoof minachtend. ‘Ik kom uit Arizona, mevrouw. Voor mij is die drassige Engelse lucht dodelijker dan Duitse kogels.’

Ruth glimlachte naar deze patiënt, die zijn enkel gebroken had toen zijn vliegtuig, een P-38 Lightning, tijdens de landing neerstortte. ‘Een goede luchtcirculatie is heel belangrijk voor de genezing van wonden.’ En om de lucht te zuiveren van de misselijkmakende stank van worst uit blik, het ziekenhuisontbijt.

‘Zeg, Rooie, weet je wat mijn wonden zou genezen?’ Luitenant Holmes, de nieuwe patiënt, wees op zijn mond en knip-oogde naar haar.

Ruth glimlachte liefjes. ‘O, wilt u nog een dosis wonderolie?’

‘En voor u heet ze luitenant Doherty.’ Technisch sergeant Giovanni, de hospik, zette zijn blad met voorraden naast het bed van luitenant Holmes neer. ‘Tijd om uw wonden te spoelen.’ De rug van de navigator zat vol scherven van een Duitse granaat.

‘Bovendien is haar haar eerder kastanjebruin dan rood.’ De blik van luitenant Lumley was minder nurks dan gewoonlijk. Gelukkig kon hij elk moment ontslagen worden.

‘Ik kom zo terug met de ochtendmedicijnen.’ Ruth liep langs een van de op steenkool brandende potkachels in het middenpad.

‘Au!’ riep luitenant Holmes.

‘Wat is er dan? Prikt het zo? Kindje toch,’ zei sergeant Giovanni quasimedelijdend.

‘U gebruikt toch geen jodium? Daar wordt mijn keel vreselijk dik van.’

Ruth dacht dat haar hart stilstond. Langzaam draaide ze zich om. Op het stoere gezicht van sergeant Giovanni verscheen een geschokte blik. Natuurlijk gebruikte hij jodium.

Anafylaxie. Nu moest ze snel reageren en haar emoties de baas blijven, had ze geleerd. Paniek zou zijn toestand verergeren.

Ze liep terug naar het bed van luitenant Holmes en glimlachte zo opgewekt mogelijk. ‘Weet u wat waarschijnlijk lekker is? Als we die wonden even met koel water spoelen. Sergeant, zou u dokter Sinclair even willen halen, alstublieft? Ik wil het ontslag van luitenant Lumley even met hem bespreken.’ Ze keek de hospik doordringend aan. ‘Nu,’ zei ze geluidloos.

‘Tuurlijk, baas.’ De sergeant liep met grote stappen naar de deur.

Ruth graaide handdoeken uit de la van het kastje naast het bed, legde die aan weerszijden van de romp van haar patiënt en goot voorzichtig water over de bruine vlekken op zijn rug. Daarna depte ze hem droog met een derde handdoek. Te laat, maar ze wilde de hoeveelheid jodium die de arme man binnenkreeg, nog enigszins beperken. ‘Dat is lekker, hè?’

‘Ik heb liever een kus.’

‘En ik heb liever een miljoen. Helaas hebben we niets te kiezen.’

‘Dat weet ik nog zo net niet. Ik kan die kus al voelen. Mijn lippen tintelen helemaal.’

Ruth omklemde de handdoek krampachtig. De anafylaxie was al begonnen. Waar bleef dokter Sinclair? Alleen hij kon de adrenaline toedienen die nodig was om het leven van deze man te redden. ‘Een ogenblikje, alstublieft. Ik ben zo terug.’

Snel liep ze naar de medicijnkamer, waar luitenant Harriet Marshall net klaar was met het natellen van de medicijnen, het laatste karwei in de nachtdienst. 'Neem me niet kwalijk. Ik kom wat adrenaline en morfine halen. Luitenant Holmes heeft anafylaxie.'

Harriets engelachtige gezichtje verbleekte. 'O, nee! Gelukkig is dokter Sinclair op de afdeling.'

'Nog niet.' Ruth pakte een blad en legde er twee gesteriliseerde injectienaalden op.

'O. Waarom haal je de medicijnen dan nu al?'

'Ik wil klaar zijn als hij komt. We mogen geen tijd verspillen.' Een ampul met adrenaline.

'Maar hij heeft nog niets voorgeschreven.'

Ruth keek het meisje recht aan. 'Ik weet hoe anafylaxie behandeld moet worden.'

'Dat... dat is heel aanmatigend. Straks wordt de dokter kwaad.'

Ruth pakte een ampul met morfine. 'Dat kan me niet schelen; alleen het leven van mijn patiënt is belangrijk.' Harriet hapte naar adem, maar dat negeerde ze. Snel ging ze terug naar het bed van luitenant Holmes.

Met grote angstogen keek hij naar haar op. 'Mijn keel... die zwelt op. Het doet pijn. Was het toch jodium?'

'Ja, meneer. Maar dokter Sinclair is al onderweg.' Ze glimlachte kalmerend. 'Laten we eerst maar eens zorgen dat u wat prettiger ligt.' Ruth depte zijn rug droog en hielp hem bij het omdraaien.

Luitenant Holmes graaide naar zijn keel. 'Ik... ik krijg geen lucht.' Op zijn bleke huid waren rode bulten verschenen.

'Jawel. Blijf maar rustig. Heel rustig. Denk maar aan iets anders. Waar komt u vandaan, luitenant?'

'New... Hampshire,' bracht hij moeizaam uit.

Ruth vulde een injectiespuit met adrenaline. 'Dus u bent wel aan dit koude weer gewend, net als ik. Ik kom uit Chicago. Wij zijn niet zo verwend als de mensen uit Arizona. Waarschijnlijk vindt u het vandaag nog warm.'

De patiënt kon alleen nog maar met moeite ademen, niet

meer praten. Waar bleef die arts in vredesnaam? ‘God, help me,’ fluisterde ze.

Ze vulde de andere spuit met adrenaline en babbelde over de sneeuw die de straten van de achterbuurt waar ze woonde, voor de verandering een schoon uiterlijk gaf, tot het dooide en alles er nog smeriger uitzag dan anders. Maar terwijl luitenant Holmes naar adem snakke, zag ze de laatste ogenblikken van haar ouders voor zich: pa, die rochelend ademde tot hij stikte in de bloedprop in zijn longen; ma, die steeds zwakker piepend overleed aan een longontsteking.

Als leerling-verpleegster had ze haar ouders niet kunnen helpen en nu, als verpleegkundige, kon ze deze jongeman niet helpen. Ze keek op de klok aan de muur. Als dokter Sinclair niet binnen zestig seconden binnenkwam, zou ze de adrenaline zelf toedienen.

En dan haar baan verliezen? Als oudste van zeven kinderen was ze verantwoordelijk voor haar broers en zusjes. Hoe zouden ze zonder haar ondersteuning kunnen rondkomen?

Meteen zag ze die geliefde gezichten voor zich. Zij waren haar levensdoel, haar grootste vreugde. Waarom moest het altijd zo gaan? Waarom moest ze kiezen tussen het juiste doen en haar familie beschermen?

Dokter Sinclair stormde de zaal binnen; zijn witte laboratoriumjas fladderde om hem heen. Ruth zuchtte diep.

‘Luitenant Doherty, haal wat adrenaline voor me.’

‘Die heb ik hier, *sir*.’ Ze overhandigde hem de injectiespuit. Verbaasd keek hij ernaar. ‘Eén vijfde gram?’

‘*Yes, sir.*’

Even leek hij verontwaardigd, maar hij diende de adrenaline en vervolgens de morfine toe zonder verder commentaar.

Binnen een uur was luitenant Holmes’ toestand weer stabiel. Ruth maakte zijn wonden schoon, verving zijn verband en verschoonde het natte beddengoed. Daarna nam ze de lege injectiespuiten en ampullen mee terug naar de medicijnkamer. De injectiespuiten deponeerde ze in een pan met een blauw-groene kwikbichloride-oplossing om ze te ontsmetten.

‘Eigenlijk zou ik kwaad op je moeten zijn, denk ik.’ Dokter

Sinclair leunde met zijn lange lichaam tegen de open deur.

Ruth schudde de pan tot de injectiespuiten helemaal ondergedompeld waren. 'Het hoort bij mijn werk om voor de patiënt te zorgen.'

'En om mijn wensen te voorkomen. Ik voel me gevleid.'

'Onzin. Ik weet gewoon wat de juiste behandeling is.'

'Jij had arts moeten worden.'

Ruth schudde haar hoofd. Hij had geen idee hoeveel moeite ze had moeten doen om geld bijeen te schrapen voor de verpleegstersopleiding. 'Mij niet gezien.'

Aan zijn gegriinnik te horen kwam hij dichterbij. Ruth verstijfde. Ze had helemaal geen zin om alweer een versierpoging van deze man af te weren.

'Ik weet een geweldig restaurant...'

Ruth draaide zich om en keek hem woedend aan. 'Wat zou uw vrouw ervan vinden als ze u zo hoorde praten?'

Dokter Sinclair trok een van zijn grijzende wenkbrauwen op. 'Kom nou, Ruth. Het is oorlog. Alle regels zijn veranderd. Je hoeft trouwens niet zo braaf te doen, want ik heb je door. Als ik in je ogen kijk, zie ik dat je net zo bent als ik.'

Ruth klemde haar kaken op elkaar. 'No, sir. Helemaal niet.'

'Een hart van roestvrij staal.' Hij sloeg met zijn vuist op zijn eigen borstkas. 'Dat heb jij ook.'

Ze keek in zijn kille, blauwe ogen en voelde zich koud worden tot op het bot. Dat was niet ver bezijden de waarheid. Hoe kon hij dat weten? Jaren geleden had ze haar hart afgeschermd door te doen alsof niets en niemand haar kon raken. Maar onder haar stalen zelfbeheersing klopte nog altijd een gevoelig hart.

'Kom nou, Ruth.' Hij richtte zijn blik op haar mond. 'Eén zoen maar. Die lippen van jou kan ik echt niet langer weerstaan. Je zoent geweldig, dat kan niet anders.'

Inwendig kromp ze ineen. Toen Eddie Reynolds, met zijn kwajongensachtige grijns en die onweerstaanbare pluk bruin haar voor zijn ene oog, had gezegd dat ze beter zoende dan alle andere meisjes in de klas, had ze geluisterd. Maar naar deze getrouwde, tweederangs arts wilde ze niet luisteren.

Dokter Sinclair legde zijn hand om haar middel.

In één klap stokte Ruths adem door het gewicht van haar herinneringen. Ze sloeg zijn arm weg. ‘Raak me niet aan. Nooit.’

‘O, kom nou...’

Ruth duwde hem opzij en ging vanuit de medicijnkamer weer de afdeling op. Stukje bij beetje kwam haar adem terug; ze zag sterretjes. Ze liep de halfronde afdeling door. ‘Sergeant Giovanni, ik moet... ik moet even pauze nemen. Ik ben zo terug.’

‘Prima. Nu de dokter er is, kan het wel even.’

Ruth graaide haar blauwe cape van de haak bij de voordeur en ging naar buiten.

Zodra ze de cape omgeslagen had, steunde ze met haar handen op haar knieën en dwong zichzelf langzaam en regelmatig adem te halen.

Met dokter Sinclair kon ze niet meer samenwerken, maar wat kon ze daaraan doen? Moest ze met de hoofdverpleegster praten? Zou ze daarmee iets bereiken?

Ze ging rechtop staan. Nu zag ze alles weer duidelijk, ook wat ze moest doen. Een discreet gesprek voeren met het afdelingshoofd, en overplaatsing aanvragen naar een andere afdeling. Ze moest hier gewoon weg.

Vastberaden liep ze over de modderige weg, tussen de roestige Nissenhutten die als afdelingen fungeerden door, naar het administratiegebouw. De deur van luitenant Vera Benson stond open en Ruth stapte het kantoortje binnen.

De hoofdverpleegster was aan het telefoneren. Ruth maakte aanstalten om weer naar buiten te gaan, maar luitenant Benson gebaarde dat ze moest gaan zitten.

‘Wat spijt me dat voor je, Agnes. Drie verpleegsters PWOP? Nu al?’ Ze keek Ruth aan en trok haar ene roodblonde wenkbrauw op.

Ruth wist natuurlijk wat PWOP betekende: zwanger zonder toestemming. Dat was voor een verpleegster de gemakkelijkste manier om ontslagen te worden van haar verplichtingen tegenover het leger.

‘Ja, dat is inderdaad een probleem. Ik zal kijken wat ik kan doen. Wij hebben hier ook geen volledige bezetting, maar ik zal eens met de meisjes praten.’

Luitenant Benson legde de hoorn op de haak. ‘Wat kan ik voor u doen, luitenant Doherty?’

‘Was dat een ander hospi... sorry. Dat zijn mijn zaken niet.’

Luitenant Benson hield haar hoofd scheef en glimlachte. ‘Ik heb u zelf uitgenodigd om mee te luisteren, en het zijn onze zaken wel degelijk. In Suffolk zijn ze bezig met de opzet van het twaalfde evacuatiehospitaal. Vreselijk personeelstekort. Zelfs nog erger dan hier.’

‘Ik wil wel overgeplaatst worden, mevrouw.’

Het hoofd keek haar verbijsterd aan. ‘Pardon?’

Onwillekeurig glimlachte Ruth. Zelden waren haar problemen zo snel en netjes opgelost. Als ze niet beter wist, zou ze denken dat God aan haar kant stond. ‘Alstublieft, mevrouw. Een overplaatsing is precies wat ik nodig heb.’

Luchtmachtbasis Thurleigh, Bedfordshire
 13 mei 1943

Majoor Jack Novak keek zijn negen bemanningsleden beurtelings aan. Met één blik kon hij ieders aandacht trekken, de groep tot een eenheid maken en die eenheid enthousiasme en zelfvertrouwen inboezemen.

Naast hem stond zijn vliegtuig, een B-17 Flying Fortress, in de middagzon: een en al gestroomlijnde schoonheid, stijf van de machinegeweren. Jack had verstand van Forts en van mannen. Onder zijn leiding konden deze Fort en deze mannen alles aan wat de nazi's vandaag tijdens hun eerste gevechtmissie voor hen in petto hadden.

'Goed, jongens,' zei hij. 'Jullie hebben het verhaal van kolonel Moore gehoord tijdens de instructiebijeenkomst. Gisteren hebben de laatste Duitse en Italiaanse troepen in Noord-Afrika zich overgegeven aan de Geallieerden.'

Gejuich van de bemanning.

'Volgens mijn vader moet je nooit iemand slaan die al op de grond ligt, maar voor Hitler maken we graag een uitzondering. Afgesproken?'

'Afgesproken!'

'Nu gaan we ze uit Europa verdrijven. Vandaag bombarderen we maar één vliegveld, maar dat is wel het vliegveld van Hitler. Daar stuurt hij de jagers omhoog die onze vliegtuigen en schepen lastigvallen. Pikken we dat?'

'Nee!'

'Precies, dat pikken we niet!' Jack grijnsde breed. 'We hebben

een verrassing voor hem. Vandaag verdubbelen we de sterkte van de Achtste Luchtmacht.'

'Vier nieuwe bombardementseenheden, maar wij zijn de beste.' Luitenant Bill Chambers zag eruit alsof hij op een hobbelpaard thuishoorde, niet in de cockpit van een enorme bommenwerper met vier motoren. Hij was ten minste opgehouden met handenwringen, wat hij de hele instructiebijeenkomst gedaan had. Misschien kon dit joch de strijd wel aan.

'Goed, jongens, we zullen ze eens laten zien wat de 94e Bombardementseenheid kan.' De bemanning liep in de rij door de deur naar het middengedeelte van de B-17. Jack gaf elke man een bemoedigende klap op zijn rug: zijn radio-operator, zijn boordwerktuigkundige, zijn navigator en zijn copiloot, twee boordschutters om het midden te bemannen, één voor in de staart en één voor de ronde geschutskoepel die onder de vliegtuigromp hing.

Als laatste kwam kapitein Charlie de Groot, zijn bommenrichter, die zijn gevechtshelm over zijn woeste blonde haardos trok. 'Wat wordt het, schipper? *Praise the Lord and Pass the Ammunition, of The Army Air Corps?*'

Het eerste lied was geschreven ter herdenking van Pearl Harbor. Op 6 december 1941 waren Jack en Charlie van Hamilton Field, bij Francisco, opgestegen in een eskader van twaalf Forts. Het was een ongewapende missie geweest. In Hawaï waren ze overvallen door de oorlog: bliksemsnelle kleine Zero-vliegtuigjes met rode gehaktballen op hun vleugels, Japanse kogels en Amerikaanse granaten die langs hen flitsten. Jack zag de kolkende zwarte rookkolommen en de brandende olie nog voor zich tegen de prachtige, blauwgroene achtergrond van het tropische eiland. De verwarring, hulpeloosheid en woede die hij daar gevoeld had, zou hij niet snel vergeten.

Jack en Charlie hadden heel wat missies in de Grote Oceaan volbracht, maar nu waren ze in Engeland. Jack knipoogde naar zijn beste vriend. '*The Army Air Corps*. Daar kan niets tegenop.'

'*Aye, aye*, schipper.' Charlie nam een trekje van zijn sigaret en stapte het vliegtuig in. '*Off we go into the wild blue yonder*,' zong hij. Bij het zien van zijn ronde, kinderlijke gezicht zou je niet